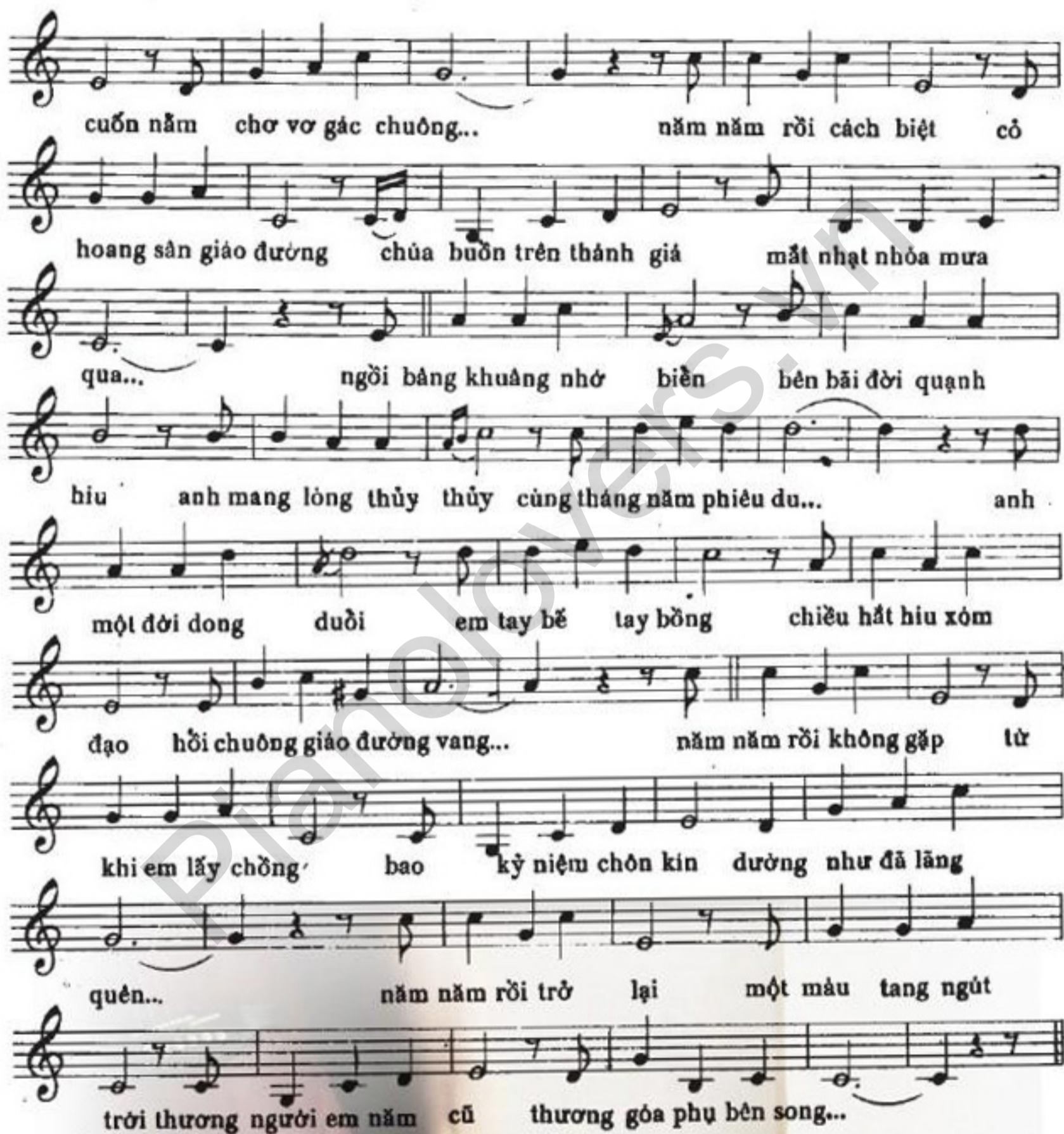

Chuyện tình duyên

Thơ Phạm Văn Bình

Năm năm rồi không gặp từ khi em lấy chồng anh
dặm trường mê mãi đời chia như nhánh sông... phong
thư tình ngày đại và môi vai rất mềm những hẹp hỏ cưỡng
quýt trên lối xưa thiên đàng... ngày nhà em pháo nổ anh
cuộn mình trong chăn như con sâu làm tổ trong trái vải cô
đơn... ngày nhà em pháo nổ làm hồn anh nhuộm
màu ôi nhất chém hư vô, ôi nhất chém hư vô năm
năm rồi đi biệt đường xưa chưa lối về trong đìu hiu gió

cuốn năm chơ vơ gác chuông... năm năm rồi cách biệt cô
hoang sân giáo đường chùa buồn trên thánh giá mắt nhạt nhòa mưa
qua... ngồi bàng khuàng nhớ biển bên bãi đời quạnh
hiu anh mang lòng thủy thủy cùng tháng năm phiêu du... anh
một đời dong duổi em tay bẻ tay bồng chiều hát hiu xóm
đạo hồi chuông giáo đường vang... năm năm rồi không gặp từ
khi em lấy chồng' bao kỷ niệm chôn kín dường như đã lãng
quên... năm năm rồi trở lại một màu tang ngút
trời thương người em năm cũ thương góa phụ bên song...

